Cyan Magenta Yellow Black

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

СЕРЕДА, 14 липня 2004 року

№ 128 (3378)

Фото УНІАН.

У Києві відбулася презентація російського легкого багатоцільового літака М-101Т «Сокіл». Семимісну турбогвинтову машину розроблено КБ ім. Мяхіщева (Росія), а виготовляють її на Нижньогородському авіабудівному заводі «Сокіл». Максимальна швидкість польоту — 430 км/год. Базова вартість літака — 1,3 млн. доларів.

ВИБОРИ-2004

Лідера перегонів визначатимуть за підсумками теледебатів

Теледебати між кандидатами у президенти треба проводити обов'язково, вважає голова Центральної виборчої комісії Сергій Ківалов. На його думку, у дебатах мають брати участь «не 15—20 осіб одразу», а дві, щоб була можливість порівняти програми і переконання.

А для забезпечення прозорості виборів пропонує відеотермінали, які пройшли випробування на довиборах до Верховної Ради. «Відтак із зали ЦВК можна буде підтримувати зв'язок із деякими виборчими комісіями». Це, за словами голови ЦВК, допоможе оперативно реагувати на порушення, якщо вони матимуть місце. «Ми спостерігатимемо, як проходять вибори, і, головне, — як відбувається підрахунок голосів». До того ж, наголосив С. Ківалов, що більше уваги до виборів з боку громадських та міжнародних організацій, то менша вірогідність, що вибори відбудуться з порушеннями, — **повідомляє інформаційне агентство Інтерфакс.**

ВРОЖАЙ-2004

Жнивують усі

Усі райони Миколаївської області збирають ранні зернові. Скошено 88 тисяч гектарів, що становить 11% площ. Попереду господарства Березнегуватського, Миколаївського, Очаківського районів. Усього по області обмолочено 51,1 тисячі гектарів (6%) від запланованого. Лідирують в обмолоті Очаківський, Миколаївський, Жовтневий, Березанський та Новоодеський райони. Середня урожайність ранніх зернових становить 29 центнерів на круг. Краща врожайність у Баштанському, Березнегуватському, Казанківському та Снігурівському районах. Тут збирають по 31—33 центнери з гектара. На скошуванні зернових працюють 889 комбайнів, на обмолоті — 1118, **повідомляє наш власний кореспондент Олена ІВАШКО**.

ПЛАНІВ ГРОМАДДЯ!

Потяг зблизить мегаполіси

Через два роки з Харкова до Києва можна буде доїхати потягом лише за три години. Поки що відстань пітвисячі кілометрів найшвидший у країні потяг «Столичний експрес» долає майже за шість годин.

Як заявили в Міністерстві транспорту, роботи з будівництва швидкісної залізничної магістралі вже розпочалися. Загальну вартість проекту оцінюють у 10 мільярдів гривень, **повідомляє наш власний кореспондент Микола КОСИЙ.**

БЛІЦОПИТУВАННЯ — УЖГОРОД

Чи задоволені ви роботою дільничного інспектора?

Василь Попадинець, державний службовець:

— Так. Однак для оперативнішої роботи дільничних треба забезпечити транспортом, особливо в селах.

Михайло Товтин, пенсіонер, Ужгородський район:

— У мене викрали велосипед, і дільничний швидко «вирахував» злодія. Але процес повернення велосипеда тривав понад два місяці...

Іван Попович, безробітний, Великоберезнянський район:

— Живу у віддаленому селі й дільничного бачу дуже рідко.

Іван Демчик, робітник, Іршавський район:

— Передусім відзначу тактовність нашого дільничного, який навіть у дрібних конфліктних ситуаціях уміє знайти компроміс. А у своїй роботі він спирається на громадськість села.

Записав Іван ГУДЗОВАТИЙ.

Я ВАМ ПИШУ...

Порушив — плати!

Недавно прочитав, що планують збільшити розмір штрафів за порушення правил дорожнього руху. Мене — пенсіонера — це дуже обурює. Як приклад нам наводять штрафи розвинених країн, але там і зарплати інші. Наші автолюбителі найчастіше ледь зводять кінці з кінцями, а їм на голову — заміна номерних знаків, подорожчання бензину, а тепер ще й підвищення вартості штрафів.

Думаю, що треба не збільшувати суму штрафу, а не пропускати порушників, попри те, кому належить авто. За кожне порушення — плати! Злісним хуліганам набридне зупинятися і відкривати свого гаманця.

Л. МАНДРИКА.

Аннівка Петрівського району Кіровоградської області.

ДВА ДНІ НАД СПІВОЧИМ ПОЛЕМ СТОЯВ МЕДОВИЙ АРОМАТ ЛИП І РІДКІСНИХ МЕЛОДІЙ

Минулих вихідних мені пощастило знову відчути, здавалося б, неповторну фестивальну атмосферу початку 90-х років минулого століття — атмосферу свободи і відчуття, що мрії збуваються. Ця реінкарнація відчуттів стала можливою завдяки ініціативі лідера групи «ВВ» Олега Скрипки, котра вихлюпнулася на схили Співочого поля у Києві етно-фестивалем «Країна мрій». І це було не лише моє відчуття — таким самим настроєм поділилася співачка Ніна Матвієнко, режисер Сергій Проскурня, керівник легендарного народного хору Леопольд Ященко.

Грант на проведення фестивалю дало Міністерство України у справах сім'ї та молоді. Це музично-фольклорне дійство увібрало в себе живі виступи автентичних ансамблів та музичних груп, що сповідують етнічний стиль, протягом двох днів працювали майстер-класи танців різних народів світу, на Алеї майстрів можна було придбати ковальські вироби, зроблені на ваших очах, випробувати себе у гончарній справі й забрати з собою зроблений власноруч глечик.

(Закінчення на 6-й стор.).

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

КУРОРТНИЙ СЕЗОН

Оздоровниці закриваються

З початку курортного сезону в Херсонській області призупинено роботу 12 пансіонатів та дитячих таборів.

Управління МНС вважає, що відпочинок у цих оздоровницях не відповідає вимогам безпеки. Одне з поширених порушень — заселення в кімнати більшої кількості людей, ніж передбачено вимогами. У разі небезпеки неможливо буде вивести їх з приміщення у визначені правилами терміни.

У деяких таборах для дітей встановлюють двох'ярусні ліжка, що теж не сприяє терміновості в разі небезпеки. До того ж, це можуть бути діти з фізичними вадами.

Утім, 120 гривень штрафу для оздоровниць, вважають в управлінні МНС, навряд чи здатні запобігти таким ситуаціям, **повідомляє наш власний кореспондент Алла БРУСИЛОВА**.

КОНФЛІКТ

Захоплення було. Заручниці є

Стадіон «АТЕК» захоплено, працівників і охорону вигнано, дві жінки-заручниці ***(на знімку)*** *перебувають у спорткомплексі без їжі, води, світла п'яту добу. Про це редакції повідомив по факсу депутат Святошинської райради президент спортивного клубу «Олімп» Олександр СМУЛЯНСЬКИЙ.*

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

— Що про це знає прес-служба столичного міліцейського головкому?

— Про заручниць уперше чую, — відповів її керівник Дмитро Андреєв. — Є інформація лише про господарську суперечку.

— Хто захопив стадіон?

— Чутки про 50 збройних охоронців і 15 собак занадто перебільшено, — розповідає начальник охорони ЗАТ «ФК «Динамо Київ» Олег Олексійчук. — Але, згідно з договором із Фондом держмайна, ми справді взяли під охорону спортивний об'єкт. Заручниці? Так жінки самі себе позбавили волі, забарикадувавшися в сауні.

(Закінчення на 2-й стор.).

Завтра, о 22-й годині, 5 канал УТ покаже «Портрет мафії в жіночому інтер'єрі» (фільм-переможець фестивалю одного фільму імені Азарова)

НОВИНИ

Критика ОБСЄ не сподобалася не тільки цій організації

Забезпечити свободу преси та волевиявлення всіх сил під час передвиборної кампанії закликала Україну Парламентська асамблея Організації з безпеки та співробітництва в Європі (ПА ОБСЄ). Відповідну резолюцію було ухвалено минулого тижня в Единбурзі на сесії ПА ОБСЄ. Віце-президент ПА ОБСЄ Ігор Осташ через українські інформаційні агентства повідомив журналістів, що в резолюції наголос робиться на необхідності рівного доступу до мас-медіа всіх учасників виборів.

Під час роботи сесії ПА ОБСЄ стало відомо про критичну заяву держав СНД щодо організації. Її підписали 3 липня в Москві президенти Росії, України, Білорусі, Казахстану, Молдови, Таджикистану, Вірменії, Узбекистану й Киргизстану. Ігор Осташ звертає увагу на те, що заява від країн СНД про стан справ у ОБСЄ не віддображає позицію всієї української влади, зокрема Верховної Ради та української делегації в ПА ОБСЄ: «Я переконаний, що він (документ-заява СНД. — **Ред.**) не проходив жодної експертизи в Міністерстві закордонних справ і був запропонований лише напередодні, а можливо, навіть у сам день засідання в Москві 3 липня. Схоже свого часу з'явився і документ про ЄЕП».

За словами віце-президента ПА ОБСЄ, «навіть представники більшості критикували» у своїх виступах на ОБСЄ цей документ. На його думку, заява СНД є спробою погіршити досить добрі контакти і співпрацю між Україною та ОБСЄ, які склалися на сьогодні.

Захоплення було. Заручниці є

КОНФЛІКТ

(Початок на 1-й стор.).

На місці події ми не побачили стражів порядку. Навпроти воріт стадіону — автобуси і легковики.

— Щоб припинити незаконний вивіз майна, ми перекрили дорогу, — пояснює Олександр Смулянський. — Мати і дочка Лаврентьєви — матеріально відповідальні особи, тому вони і замкнулися зсередини.

— У день захоплення нас замкнули і не випускали, — пояснила мені по телефону Марина. — Потім ми з мамою вирішили залишитися, щоб запобігти грабежу серед білого дня. Нас до вівторка не годували, не надавали медичної допомоги, навіть води не давали. Загострилася виразка, і ми побоюємося не тільки за здоров'я...

У прокуратурі, як стверджує О. Смулянський, дії охоронців вважають виправданими, факт захоплення заручниць просто нехтують...

... А почалася ця НП із господарської суперечки. До слова, клуб «Олімп» усього лише орендує стадіон.

Іван ІЛЛЯШ.

Київ.

На знімку: об'єкт під надійною охороною.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

РЕПЛІКА

Як СНД допомагала Москві,
або Хто насправді керує Співдружністю

Як відомо, на недавній неформальній зустрічі в Москві глави дев'яти країн-учасниць, у тому числі й України, підписали спільну Заяву про діяльність Організації з безпеки і співробітництва в Європі (ОБСЄ). Зміст заяви полягав у тому, що пострадянські президенти незадоволені надмірною політизацією ОБСЄ, яка у своїй діяльності керується «подвійними стандартами», оцінюючи внутрішньополітичні процеси у державах Співдружності.

«ГУ» стали відомі подробиці появи цього документа. Ініціатива прийняття спільної заяви належить Кремлю і, звичайно ж, російському МЗС. Москву «дістали» часті візити чиновників ОБСЄ до Чечні, а останнім часом «щире бажання» багатьох європейських політиків допомогти російському олігарху Михайлові Ходорковському, котрий от уже півроку сидить у в'язниці. Кремлю потрібна була підтримка, і він її отримав.

Про те, що текст заяви готували в Кремлі, свідчить такий факт: офіційний текст документа надійшов до Виконавчого секретаріату СНД тільки через три дні після закінчення неформального саміту глав держав. І, що цікаво, супровідний лист був підписаний помічником президента РФ з міжнародних питань Сергієм Приходьком. Про це власкора «ГУ» у Москві інформував високопоставлений чиновник апарату Виконавчого секретаріату СНД.

У зв'язку з цим у «ГУ» виникає ряд запитань: по-перше, якщо Заява має офіційний характер, чому Виконавчому секретаріату СНД дає доручення «для виконання і роботи» не голова Ради глав держав СНД Леонід Кучма, а третьорозрядний російський чиновник? По-друге, чому спільну Заяву про діяльність ОБСЄ попередньо готували не аналітики Виконавчого секретаріату на чолі з Володимиром Рушайлом, а адміністрація президента РФ?

І останнє. Достеменно відомо, що саме російське МЗС розгорнуло PR-компанію у ЗМІ з пропаганди спільної Заяви президентів СНД стосовно діяльності ОБСЄ.

Віктор ТИМОШЕНКО.

Москва.

СТИХІЯ

Зсув накрив людей

Лихо сталося у Мелітопольському районі Запорізької області між селами Терпіння і Троїцьке за п'ятсот метрів від місця знищення снарядів, що залишилися після травневої пожежі на військових складах під Новобогданівкою. Тут минулої суботи близько 19-ї години величезна маса піску засипала людей.

За півгодини до кар'єру, що вже не розробляють, заїхав МАЗ, на якому за піском прибули місцеві жителі: двоє юнаків і 43-річний чоловік із двома малолітніми синами. Величезна маса піску з 15-метрової висоти зненацька обрушилася на машину і людей. Діти в цей час гралися неподалік, завдяки чому їх не зачепило і вони залишилися живі і неушкоджені. 17-літній хлопець устиг стрибнути під МАЗ, після чого самостійно відкопався і покликав на допомогу людей.

Першими за викликом прибули лікарі. Бригада «швидкої допомоги» центральної районної лікарні Мелітополя добиралася до місця події з ускладненнями. У той час у достатній кількості не виявилося бензину. Водій за власні гроші купив пальне, щоб вчасно доставити медиків до потерпілих.

У кар'єрі прибулим рятувальникам і медикам удалося частково відкопати 43-літнього чоловіка, у якого виявилася сильно роздроблено нога. Незабаром його звільнили з «капкана» і відправили до лікарні. 19-літнього хлопця знайшли не відразу. А коли відкопали, він був уже мертвий.

Олександр ВОРОТІЛОВ.

Запорізька область.

САМОВРЯДУВАННЯ

Стара Ушиця старіти не збирається

Селище Стара Ушиця, що в Кам'янець-Подільському районі на Хмельниччині, відсвяткувало 860-річчя. Вперше давньоруське місто згадується в літописі 1144 року.

Якщо вже посольство Канади звернуло увагу на селище в одному з найкращих куточків національного природного парку «Подільські Товтри» (канадці допомогли облаштувати тут еколого-просвітницький центр, що сприяє оздоровленню навколишнього середовища та залученню туристів), то ушичани сподіваються нарешті й на підтримку влади. Допомога потрібна швейній фабриці, радгоспові «Староушицький», лікарні, обласному дитячому санаторію «Дністер» та іншим. У місцевій школі навчається 320 школярів — це на 2600 мешканців. Громада не хоче старіти і на чолі з головою Юрієм Плякіним прагне відродити славу колишньої Ушиці, щоб землякам — а майже в кожній сім'ї є заробітчанин у далеких краях — повертатися додому.

Віра ШПИЛЬОВА.

Хмельницька область.

Багаторазові трирічні візи

Підприємці України та Ізраїлю одержали можливість користуватися багаторазовими 3-річними візами. Міністр закордонних справ України Костянтин Грищенко та його ізраїльський колега Сільван Шалом обмінялися листами про взаємне надання такої можливості. Про це повідомляє прес-служба МЗС, інформуючи «ГУ» про результати візиту міністра в Ізраїль.

Тим самим глави МЗС сподіваються активізувати співробітництво двох країн. Під час переговорів у Єрусалимі С. Шалом наголосив на зацікавленості його держави у поглибленні відносин з Україною. К. Грищенко із задоволенням відзначив, що важливим елементом двостороннього співробітництва є політичні консультації між міністерствами закордонних справ, і запропонував провести наступний раунд консультацій наприкінці 2004 чи на початку 2005 року. Сільвана Шалома, а також прем'єр-міністра Ізраїлю Аріеля Шарона українська сторона запросила у зручний для них час відвідати Україну. В розмовах з Аріелем Шароном і президентом Ізраїлю Моше Кацавом Костянтин Грищенко засудив антисемітизм і обговорив можливості відновлення миру на Близькому Сході.

КРИМІНАЛ

Міліція фіксує рекорди

Більш як тисячу рослин снодійного маку знищили правоохоронці на городі в пенсіонерки з Лісівців Андрушівського району. 34-річна мешканка Нового Солотвина, що в Бердичівському районі, була підприємливіша — виростила 4110 рослин. Однак «рекорд» усе-таки належить її землячці 1939 року народження: більш як 50 тисяч рослин. Правоохоронці доходять сумного висновку: нехтуючи численними застереженнями, на порушення закону легко йдуть жінки різного віку, навіть не задумуючись над тим, що вирощена ними наркота — то сльози й страждання інших матерів, чиї діти через таке прагнення легкого заробітку стають пропащими.

Олексій КАВУН.

Житомирська область.

ФОТОФАКТ

Картини Віктора Орлова — тринадцятирічного вінничанина — яскраве свідчення того, що творча зрілість не є категорією віковою. Переконатися в цьому можна, побувавши у виставковому залі відділу мистецтв обласної наукової бібліотеки імені Тімірязєва, де експонуються роботи професійної художниці широкого творчого діапазону Ірини Шостак-Орлової та її сина Віктора *(на знімку).*

Фото Олександра ГОРДІЄВИЧА (Укрінформ).

Грози розбушувалися

Грозові зливи з сильним вітром і градом обрушилися на Івано-Франківщині. За повідомленням прес-служби ГУ МНС в області, було знеструмлено більш як 60 населених пунктів, 41 з яких — у Верховинському районі. Найбільше постраждало село Сівка-Войнилівська Калуського району, де буревій залишив руйнівні сліди на 30 будівлях. У Городенківському районі знищено більше 10 тисяч гектарів посівів зернових та інших культур, у Снятинському — понад півтори тисячі гектарів, у Галицькому — близько 600. Дісталося також Богородчанському району. Розміри збитків уточнюються.

Дарина НАЗАРЧУК.

Івано-Франківська область.

ДЕПУТАТ В ОКРУЗІ

Лицар добрих справ

Почесну відзнаку «Лицар добрих справ», яку заснував громадський комітет всеукраїнської акції «Лідер народної довіри», вручено народному депутатові України від Сарненського виборчого округу **Миколі ШЕРШУНУ (на знімку)**. На підставі статистичних даних про діяльність парламентаріїв він визнаний переможцем ще в одній номінації — «Кращий народний депутат у роботі з виборцями».

Олександра ЮРКОВА.

Рівне.

Канадські ковдри на Печенізькому полі

З часів скіфів та сарматів Печенізьке поле не бачило такої кількості людей, як минулими вихідними. Однак вони приїхали сюди не для того, щоб демонструвати войовничий дух, а щоб насолодитися феєрією музики, культури, польотами на повітряних кулях... І все це завдяки народному депутатові **Степану ГАВРИШУ (на знімку)**, який три роки поспіль організовує етнічно-музичний фестиваль «Печенізьке поле».

Ось і цього разу найкращі творчі групи та виконавці Харківщини, учасники конкурсу «Слобожанська родина» вітали глядачів. Кераміку, вишиванки, капелюхи, канадські ковдри з українським національним колоритом і капці ручної роботи можна було споглядати у «Місті майстрів».

— Такі фестивалі, — каже Степан Гавриш, — відроджують забуті українські традиції. Ще великий Олесь Гончар писав: «Бережіть собори душ ваших». Однак у цій життєвій круговерті ми зовсім забуваємо про духовність, нашу історію... Переконаний, такі заходи лише сприятимуть збереженню святості українського духу. Особливо, коли високі ідеї і слова підкріплено справжніми і щирими справами.

Як і того дня, коли гості були в захваті від кримського театру на ходулях, виступу груп «Івана Купала», «Драбина», композитора та народного артиста України Остапа Гавриша і його доньки Мар'яни, саксофоніста Ігоря Рудого та серба Філіпа Жмахера...

Вл. інфор.

АКЦІЯ

Піднімуться до найвищого пам'ятника Кобзареві

Команда у складі 10 дніпропетровських альпіністів вирушила в Кабардино-Балкарію до підніжжя Суганського гірського хребта, щоб піднятися на його вершину-пік, яка носить ім'я Тараса Шевченка. Це сходження буде присвячене 190-річчю від дня народження Великого Кобзаря. Воно має свою історію.

Річ у тому, що в 1936 році саме альпіністи із Дніпропетровська першими у світі здолали найвищу вершину центральних кавказьких гір — 4 200 метрів над рівнем моря — і назвали її піком Тараса Шевченка. Вдруге загін дніпропетровців піднімався на вершину лише 1964 року і встановив там найвище на планеті алюмінієве погруддя-пам'ятник українському поету, біля якого у надійній схованці аж до 1994 року зберігався і том його «Кобзаря». Він нині експонується в Державному музеї Т. Г. Шевченка у Києві.

Отож нинішнє сходження спортсменів-альпіністів із Дніпропетровська на вершину-пік буде четверте. Цього разу вони піднімуть туди на вічне зберігання і новітній та повний «Кобзар» Тараса Григоровича, виданий уже в незалежній Україні.

Микола НЕЧИПОРЕНКО.

Дніпропетровськ.

СПОРТ

«Бананц» обживається в Україні

Футбол. Завтра у матчі першого кваліфікаційного раунду Кубка УЄФА маріупольський «Іллічівець» прийматиме вірменський клуб «Бананц» з Єревана. Маріупольці, які готувалися в Криму, напередодні повернулися додому.

За словами наставника азовців Миколи Павлова, команді бракує ще одного нападника. А ще тренера турбує рівень готовності новобранців клубу Геннадія Зубова та Олексія Гая, які перейшли до «Іллічівця» з донецького «Шахтаря». Він нові що, на жаль, нижчий, ніж у решти гравців.

«Бананц» ще в суботу прибув до Донецька. Там вірменська команда готувалася і лише сьогодні вирушить до Маріуполя.

Газзаєв — знову армієць

Позавчора відбулися збори ради директорів ПФК ЦСКА (Москва), на яких ухвалили рішення відправити у відставку з посади головного тренера португальця Артура Жорже. А вчора армійців знову очолив Валерій Газзаєв, який керував ЦСКА протягом 2002—2003 років. Нагадаємо, що під його орудою армійці виграли чемпіонат і кубок Росії.

Тепер російський чемпіон із 28 очками посідає п'яте місце в цьогорічній першості і на шість очок відстає від свого торішнього графіка. За повідомленням президента ЦСКА Євгена Гінера, контракт із Газзаєвим завершується наприкінці сезону і його буде продовжено ще на три роки.

Підвищення у ранзі

Призначено і нового тренера збірної Франції. Ним став 52-річний Реймон Доменек, що з 1993 року очолює молодіжну команду країни. Попередній наставник французької збірної Жак Сантіні, підопічні якого невдало виступили на Євро-2004 у Португалії, перейшов на клубну роботу. Він працюватиме у лондонському «Тоттенгемі». А ми сподіваємося, що з новим тренером там заграє наш Сергій Ребров.

В. Б.

Шоста сесія працюватиме в новому режимі

Цього вересня народні депутати сядуть за нові робочі місця. Для того, щоб це стало можливим, щоденно у три зміни працює майже 150 осіб та задіяно 15 організацій різних сфер діяльності. Графік їх роботи розписано погодинно.

— Про необхідність реконструкції почали говорити вже давно, — розповідає заступник керуючого справами Костянтин Бичков. — Будинок побудовано у 1939 році на грунтах, які мають схильність до зсуву, а останню реконструкцію проводили близько 25 років тому. До того ж, будівля — пам'ятка архітектури, підтримання якої у належному стані і є першопричиною реконструкції. Друга причина —ремонт відбувається на прохання народних депутатів. Останнім часом вони часто скаржилися на незручні місця. Раніше ВР працювала лише кілька разів на рік, тому такі умови праці всіх влаштовували. А нині темпи роботи у парламентаріїв просто шалені, й за 13 років незалежності їхні робочі місця зробилися непридатні. Народні депутати з них просто сповзають.

За словами К. Бичкова, народні обранці протягом кількох місяців знайомилися зі своїми майбутніми робочими місцями в кулуарах сесійної зали і дали схвальну оцінку.

— Через те, що кожне крісло збільшується на 10 см, після реконструкції їх у партері буде 407 (раніше було 452). Але хвилюватися немає чого, — заспокоює Костянтин Костянтинович. — Решта місць компенсуватиметься за рахунок лож. Відтепер частина народних обранців сидітимуть в ложі першого поверху. А до робочих місць депутатів та в кулуари ложі преси буде підведено систему радіоінтернету.

«Зашкалює», згідно із санітарними нормами, й шум у залі, нині він сягає 75 децибелів (норма — 60). Тому стіни облаштовуватимуть спеціальним звукопоглинаючим покриттям. Новими будуть й озвучення, система вентиляції, інтер'єр тощо. Костянтин Бичков споврював також чутки про те, що трибуну ВР огородять скляною будкою:

— Хочу запевнити: нічого подібного не передбачено. Про це навіть не йшлося. Голова Верховної Ради — дуже толерантна людина, тому вважає, що кожен обранець має право вільно пересуватися залом і спілкуватися з керівництвом парламенту.

Олена ГОРБУНОВА.
Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Заступник керуючого справами Костянтин Бичков знайомить Голову Верховної Ради Володимира Литвина з ходом робіт з реконструкції сесійної зали

«Красу Будапешта побачив лише зараз...»

Тому що під час війни дивився на місто крізь приціл

ПАМ'ЯТЬ

Протягом чотирьох днів у Будапешті перебувала делегація у складі 41 ветерана з Донецької області, які брали участь у визволенні міста. Це вже третій тур, організований Донецькою обласною радою в рамках акції «60 років потому по місцях бойової слави». Раніше колишні воїни вже побували у Відні й Києві.

Як повідомили в прес-службі обласної ради, донечани відвідали пам'ятні місця столиці Угорщини, містечко Сентендре і здійснили екскурсію по Дунаю. Побували також в українському посольстві, військово-історичному музеї і поклали квіти на могили загиблих товаришів. Як повідомив Надзвичайний і Повноважний Посол України в Угорській Республіці Юрій Мушка, досягнуто принципової домовленості з угорською стороною про те, що до 60-річчя Перемоги відреставрують усі пам'ятники й місця поховань радянських визволителів. Багато ветеранів передали послові списки бойових побратимів, чиї могили в Будапешті поки що невідомі.

Зінаїда Яківна Акимова зі Слов'янська була під час війни старшим лейтенантом, помічником командира з медзабезпечення. Вона пригадує: бої в Будапешті були такими запеклими, що протягом тижня не вдавалося поспати, бо треба було постійно вивозити поранених. За самовідданий ратний труд Зінаїда Яківна отримала свій перший орден.

А Анатолій Степанович Газун із Дзержинська та Іван Васильович Гамій з Докучаєвська уже під час поїздки з'ясували, що воювали поруч: один 13-річним хлопчиком подавав снаряди для гаубиці, а другий був коректувальником вогню. «Усю красу Будапешта я побачив лише зараз, — зізнався Володимир Хомович Комісаренко з Мар'їнського району. — А під час війни бачив її лише через танковий приціл».

Операція з визволення столиці Угорщини тривала з 29 жовтня 1944 року до 13 лютого 1945 року. За 108 діб безперервних боїв війська II і III Українських фронтів розгромили 56 дивізій і бригад ворога, заплативши за перемогу 80 тисячами вбитих.

Ліна КУЩ.

Донецька область.

50 плюс 5 — і все на «п'five»

СВЯТО

«Кто шагает дружно в ряд? Пионерский наш отряд!» З якими приємними почуттями пригадуються ці слова! Вожаті, лінійка, багаття, зірниця... А чи залишилися нині в дитячих оздоровчих центрах ці традиції? Шукали відповідь і знайшли.

В Ірпені Київської області, в дитячому оздоровчому комплексі імені Ю. Гагаріна «Артем» усе це є. Комплекс уже 55 років, не пропустивши жодного сезону, приймає завдяки підтримці заводу «Артем» і Міністерства з питань сім'ї, дітей і молоді кожної зміни по 350 дітей. Тут будь-хто знайде те, що ближче йому за духом. Дитина захоплюється спортом, будь ласка: тенісні столи і корти, баскетбольна і волейбольна площадки, літній і зимовий басейни. Якщо людина творча, значить, уроки танців — саме те, що їй потрібно. Любить м'які іграшки — зробить сама у гуртку «Умілі ручки». Керівництво табору не зупиняється на традиційних розвагах — функціонують сауна, більярдний зал, комп'ютерний центр.

Загони вишикувалися, старший вихователь дає команду про початок свята. Незабутній концерт, святковий феєрверк і веселі язики полум'я під зоряним небом змусили дорослих не тільки веселитися, а й розплакатися. Розвивайся, процвітай «Артем», даруючи тепло, затишок і радість підростаючому поколінню!

Олена ПОГРЕБНЯК.
Фото Олександра ВОСКРЕСЕНСЬКОГО

АКТУАЛЬНО

З безробітних — у підприємці

Більш як 300 безробітних жінок Тернопільщини з початку року започаткували власну справу. Стартовим капіталом для них стала одноразова виплата допомоги з безробіття. Жінки здебільшого працюють у сфері торгівлі, побутових послуг, туризму. Їх бізнес доволі успішний. Бізнес-леді не женуться за високими прибутками, менше ризикують, більше дбають не тільки про свій добробут, а й про благополуччя родичів, знайомих.

Спеціалісти обласного центру зайнятості констатують, що жінки значно активніші у пошуках роботи. Спрацьовує психологічний рефлекс самозахисту. Рівень безробіття на Тернопільщині — один з найвищих в Україні і має він чітко виражене «жіноче обличчя». На обліку в центрах зайнятості їх більш як 34 тисячі. Незважаючи на запевнення про гендерну рівність, представниці слабкої статі на роботі значно вразливіші, ніж чоловіки. Серед звільнених у першому кварталі цього року жінки становлять 65,3 відсотка. Під час скорочення штатів також найчастіше дискримінації зазнає слабка стать.

Зважаючи на це, переорієнтовує свою роботу і служба зайнятості області. У кожному центрі зайнятості є спеціальні куточки, де можна ознайомитися з інформаційною базою даних про професії, на які є особливий попит, з описом спеціальностей, за якими центр зайнятості організовує навчання, перенавчання та підвищення кваліфікації, відеоматеріалами про професії, з довідковою літературою про навчальні заклади. Популярними у жіноцтва на регіональному ринку праці є професії кухаря, продавця, швачки, кравця, перукаря, манікюрниці, менеджера малого підприємництва.

Любов ЛЕВИЦЬКА.

ДОСВІД

Корисна корпоративність

У Гощанському районі Рівненської області завершено реалізацію Програми створення корпоративної мережі електронного зв'язку.

Нею охоплено майже 70 користувачів з бюджетної сфери, зокрема, відділи райдержадміністрації, районну та сільські ради, а також усі школи I—III ступенів, агроліцей, гімназію, центр дітей, юнацтва і молоді, школу мистецтв. Від впровадження сучасних інформаційних технологій очікують підвищення ефективності управлінської діяльності в бюджетних організаціях району, зменшення витрат на «паперовий» документообіг, безперебійної роботи електронної пошти тощо. Школярі одержали доступ до Інтернету, що сприятиме підвищенню якості навчально-виховного процесу.

На реалізацію згаданої програми пішло майже 150 тисяч гривень з районного та місцевих бюджетів. Сільським радам для придбання комп'ютерної техніки надано субвенції з районного бюджету. Всі витрати за користування згаданою корпоративною мережею бюджетними установами взяла на себе Гощанська районна рада.

Олександра ЮРКОВА.

ІНІЦІАТИВИ

Автомобілі — інвалідам-«чорнобильцям»

На Вінниччині по-новому підійшли до розв'язання проблеми забезпечення автомобілями інвалідів-«чорнобильців», яких в області 343. Про це повідомив голова облдержадміністрації Григорій Калетнік під час зустрічі з ліквідаторами аварії на ЧАЕС та потерпілими від чорнобильського лиха, яка відбулася в обласному диспансері радіаційного захисту населення. До виділених державою коштів потерпілі частково роблять власні внески — від реалізації авто, що вже були у користуванні, або від зданих у металобрухт. У такий спосіб додатково придбано п'ять авто. Ключі від них голова облдержадміністрації вручив сім'ям, в яких двоє інвалідів.

Крім того, держава заборгувала вінничанам, які постраждали від аварії, 9,4 мільйона гривень, що входить до пільг і компенсацій, та 2,5 мільйона поточних виплат. Приблизно у чотири рази зменшено кількість оздоровчих путівок. Лікувально-оздоровчі заклади, що їх надіслали, розташовані в 17 областях, що позначиться на транспортних витратах. Водночас мережу таких само закладів в області скорочено. На ці та низку інших проблем вінничани звернули увагу у листах, надісланих на адресу Кабміну та МНС.

Віктор СКРИПНИК.

НЕБЕЗПЕКА

Каракурт починає кусатися

Перший цього року випадок укусу павука-каракурта зафіксовано в Галициновому Жовтневого району Миколаївської області. 47-річна мешканка села, працюючи в городі, відчула гострий жар в районі пальців ноги. Жінка припекла місце укусу сірником й одразу звернулася до районної лікарні. Незабаром її доставили до токсикологічного відділення лікарні швидкої медичної допомоги в Миколаєві. Стан здоров'я хворої задовільний.

Торік в області зафіксовано 11 укусів каракуртів, один з яких був смертельний. Пік «полювання» павуків припадає на серпень.

Олена ІВАШКО.

ШАХРАЙСТВО

Фальшивий гарант

Шахраї придумали новий спосіб ошукування громадян. Попереджаючи про це, правоохоронці міста Перевальська Луганської області послалися на останній випадок. До 75-річної М. звернулася молода жінка з проханням допомогти знайти кімнату, де можна залишити речі на нетривале зберігання. За плату, звісно. Літня жінка, що ледь зводила кінці з кінцями на невелику пенсію, запропонувала свої послуги. Оглянувши кімнату, дівчина висловила задоволення і запропонувала обмінятися перснями на знак того, що кукток нікому іншому здано не буде. Хазяйка віддала золоті персні, одержавши замість них не менш красиві і на перший погляд дорогі. Прихопивши ще дещо з домашнього начиння, дівчина пішла, пообіцявши повернутися за годину з речами. Зрозуміли, що її ошукали, М. звернулася до міліції. Сімнадцятилітню шахрайку затримали того ж дня.

Алла АНТИПОВА.

ФОТОФАКТ

А ви взяли бика за роги?

Фото автора.

Символ біржових маклерів — бик. Вважається: якщо взяв бика за роги — значить, успіх забезпечено. Напевно, тому в Нью-Йорку, майже біля самого початку Бродвею, поруч із Всесвітньою Фондовою біржею, поставили цей пам'ятник. Погляньте, як блищать роги у бика — наче відшліфовані. Це тому що кожна ділова людина, йдучи на торги, спочатку підходить до бика, щоб узяти його за роги. Ось і відшліфували...

Ну а якщо вам, шановний читачу, не вдалося поки що побувати в Нью-Йорку, виріжте цей знімок з газети і покладіть собі в гаманець або на робочий стіл. Кажуть, гроші самі пливуть до кишені...

Поліна СЕРЬОДКІНА.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про розмежування земель державної та комунальної власності

Цей Закон визначає правові засади розмежування земель державної та комунальної власності і повноваження органів державної влади та органів місцевого самоврядування щодо регулювання земельних відносин з метою створення умов для реалізації ними конституційних прав власності на землю, забезпечення національного суверенітету, розвитку матеріально-фінансової бази місцевого самоврядування.

Розділ I. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Поняття розмежування земель державної та комунальної власності

Розмежування земель державної та комунальної власності полягає у здійсненні організаційно-правових заходів щодо розподілу земель державної власності на землі територіальних громад і землі держави, а також щодо визначення і встановлення в натурі (на місцевості) меж земельних ділянок державної та комунальної власності.

Стаття 2. Правове регулювання відносин при розмежуванні земель державної та комунальної власності

Розмежування земель державної та комунальної власності здійснюється відповідно до Конституції України, Земельного кодексу України, Закону України «Про власність», Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», цього Закону та інших нормативно-правових актів, що не суперечать цьому Закону.

Стаття 3. Сфера дії цього Закону

Цей Закон регулює відносини, пов'язані з розмежуванням земель державної власності на землі комунальної власності територіальних громад сіл, селищ, міст та землі державної власності.

Дія цього Закону не поширюється на регулювання відносин:

пов'язаних з передачею земельних ділянок державної власності в комунальну власність та земельних ділянок комунальної власності в державну власність відповідно до статті 117 Земельного кодексу України;

щодо набуття територіальними громадами або державою права на землю за цивільно-правовими угодами, при прийнятті спадщини, відчуженні земельних ділянок відповідно до законів України.

Стаття 4. Принципи розмежування земель державної та комунальної власності

Розмежування земель державної та комунальної власності здійснюється за такими принципами:

забезпечення безпеки держави;

поєднання державних і місцевих інтересів;

забезпечення рівності права власності на землю територіальних громад та держави;

безоплатності;

обґрунтованості;

досягнення збалансованого співвідношення економічних та екологічних інтересів суспільства, забезпечення раціонального використання та охорони земель.

Стаття 5. Суб'єкти права власності на землі державної та комунальної власності

Суб'єктом права власності на землі державної власності є держава, яка реалізує це право через відповідні органи державної влади.

Суб'єктами права власності на землі комунальної власності є територіальні громади, які реалізують це право безпосередньо або через органи місцевого самоврядування.

Стаття 6. Землі державної власності

При розмежуванні земель державної та комунальної власності не можуть передаватися до земель комунальної власності:

землі атомної енергетики та космічної системи;

землі оборони, крім земельних ділянок під об'єктами соціально-культурного, виробничого та житлового призначення;

землі під об'єктами природно-заповідного фонду та історико-культурними об'єктами, що мають національне та загальнодержавне значення;

землі під водними об'єктами загальнодержавного значення відповідно до законодавства України, а також землі під береговими смугами водних шляхів, водоохоронних зон, прибережних захисних смуг, зон санітарної охорони об'єктів водного фонду загальнодержавного значення за межами населених пунктів;

земельні ділянки, які використовуються для забезпечення діяльності Верховної Ради України, Президента України, Кабінету Міністрів України, інших органів державної влади, Національної академії наук України, державних галузевих академій наук;

земельні ділянки зон відчуження та безумовного (обов'язкового) відселення, що зазнали радіоактивного забруднення внаслідок Чорнобильської катастрофи;

землі лісового фонду за межами населених пунктів;

землі під казенними підприємствами.

Стаття 7. Землі комунальної власності

При розмежуванні земель державної та комунальної власності до земель комунальної власності територіальних громад сіл, селищ, міст передаються:

усі землі в межах населених пунктів, крім земель приватної власності та земель, віднесених до державної власності;

земельні ділянки за межами населених пунктів, на яких розташовані об'єкти комунальної власності;

землі запасу, які раніше були передані територіальним громадам сіл, селищ, міст відповідно до законодавства України;

земельні ділянки, на яких розміщені об'єкти нерухомого майна, що є спільною власністю територіальної громади та держави.

Стаття 8. Повноваження органів виконавчої влади щодо розмежування земель державної та комунальної власності

Кабінет Міністрів України здійснює визначення меж земельних ділянок, на яких розміщені об'єкти нерухомого майна, що належать до сфери управління Президента України, Верховної Ради України, Конституційного Суду України, Верховного Суду України, Вищого господарського суду України, Генеральної прокуратури України, міністерств, інших центральних органів виконавчої влади, Національної академії наук України, державних галузевих академій наук, інших державних наукових установ та організацій, а також меж земельних ділянок, на яких розміщені об'єкти нерухомого майна, що перебувають у сфері управління Ради міністрів Автономної Республіки Крим, обласних, Київської і Севастопольської міських державних адміністрацій, за погодженням з ними.

Рада міністрів Автономної Республіки Крим, обласні, Київська і Севастопольська міські державні адміністрації визначають межі земельних ділянок, на яких розміщені об'єкти нерухомого майна, що перебувають у сфері управління районних державних адміністрацій у межах населених пунктів, за погодженням з ними.

Рада міністрів Автономної Республіки Крим, обласні, Севастопольська міська державні адміністрації на їх території за погодженням з відповідними сільськими, селищними, міськими, районними та обласними радами приймають рішення про розмежування земель державної та комунальної власності за межами населених пунктів.

Рада міністрів Автономної Республіки Крим, обласні, Київська і Севастопольська міські, районні державні адміністрації погоджують рішення відповідних органів місцевого самоврядування про розмежування земель державної та комунальної власності в межах населених пунктів.

Стаття 9. Повноваження органів місцевого самоврядування щодо розмежування земель державної та комунальної власності

Сільські, селищні і міські ради за погодженням з відповідними органами виконавчої влади приймають рішення про розмежування земель державної та комунальної власності в межах населених пунктів та погоджують питання розмежування земель державної та комунальної власності за межами населених пунктів у межах їх територій.

Київська міська рада за погодженням з відповідними органами виконавчої влади приймає рішення про розмежування земель державної та комунальної власності у межах міста Києва.

Верховна Рада Автономної Республіки Крим, обласні, районні, сільські, селищні та міські ради на їх території погоджують питання розмежування земель державної та комунальної власності за межами населених пунктів.

Розділ II. ПОРЯДОК РОЗМЕЖУВАННЯ ЗЕМЕЛЬ ДЕРЖАВНОЇ ТА КОМУНАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ

Стаття 10. Загальні вимоги до розмежування земель

Розмежування земель державної та комунальної власності здійснюється в межах адміністративно-територіальних утворень — сіл, селищ, міст, районів, областей.

Підставою для проведення робіт, пов'язаних з розмежуванням земель державної та комунальної власності в межах населених пунктів, є рішення сільської, селищної, міської ради, а за межами населених пунктів — рішення Ради міністрів Автономної Республіки Крим або відповідної обласної державної адміністрації.

Розмежування земель державної та комунальної власності здійснюється за проектами, які за замовленням відповідних сільських, селищних, міських рад, Ради міністрів Автономної Республіки Крим, обласних державних адміністрацій розробляються державними та іншими землевпорядними організаціями.

Стаття 11. Порядок розмежування земель державної та комунальної власності

При розмежуванні земель державної та комунальної власності віднесення земельних ділянок, площа яких відповідає даним земельно-кадастрової документації, до земель державної чи комунальної власності, визначення меж цих ділянок проводяться на підставі цих даних.

При віднесенні частини земельної ділянки до земель державної чи комунальної власності її поділ проводиться на кадастрових планах з наступним встановленням меж у натурі (на місцевості).

Земельні ділянки зон відчуження та безумовного (обов'язкового) відселення, що зазнали радіоактивного забруднення внаслідок Чорнобильської катастрофи, визначаються відповідно до чинного законодавства на основі наявної науково-технічної документації.

Земельні ділянки охоронних зон, зон санітарної охорони та зон особливого режиму використання земель, якщо вони не вилучені з господарського обігу, відносяться відповідно до земель державної або комунальної власності.

Визначення меж земельних ділянок у випадках, коли відсутні матеріали встановлення їх у натурі (на місцевості) або ж існуючі межі не відповідають земельно-кадастровій документації, проводиться відповідно до вимог Земельного кодексу України з урахуванням нормативів відведення земельних ділянок.

При формуванні земельних ділянок державної та комунальної власності в разі необхідності встановлюються земельні сервітути та обмеження (обтяження) прав на земельну ділянку.

Стаття 12. Порядок розробки, погодження і затвердження проектів розмежування земель державної та комунальної власності

Проекти розмежування земель державної та комунальної власності розробляються на підставі договору між замовником та розробником документації із землеустрою відповідно до завдань, які затверджуються замовником.

Особливо складні проекти можуть розроблятись у два етапи: концептуальні основи розмежування земель державної та комунальної власності та проект розмежування земель державної та комунальної власності.

Проекти розмежування земель державної та комунальної власності визначають:

місце розташування і розмір земельних ділянок, які залишаються в державній власності, за категоріями земель;

місце розташування і розмір земельних ділянок комунальної власності територіальної громади за категоріями земель;

правове, організаційне і фінансове забезпечення, строки реалізації та економічну, соціальну й екологічну ефективність розмежування земель державної та комунальної власності.

Органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування відповідно до своїх повноважень, визначених цим Законом, приймають рішення про погодження та затвердження проектів розмежування земель державної та комунальної власності.

Стаття 13. Встановлення в натурі (на місцевості) меж земель державної та комунальної власності

Встановлення меж земельних ділянок державної та комунальної власності в натурі (на місцевості) здійснюється згідно із затвердженими проектами розмежування земель державної та комунальної власності із закріпленням їх межовими знаками встановленого відповідно до законодавства України зразка.

Стаття 14. Документ, що посвідчує право комунальної власності на землю

Право комунальної власності на землю посвідчується державним актом.

Форма державного акта встановлюється Кабінетом Міністрів України.

Стаття 15. Фінансування робіт, пов'язаних з розмежуванням земель державної та комунальної власності

Витрати, пов'язані з розмежуванням земель державної та комунальної власності, здійснюються за рахунок коштів відповідних бюджетів.

Стаття 16. Вирішення спорів, що виникають при розмежуванні земель державної та комунальної власності

Спори, що виникають при розмежуванні земель державної та комунальної власності, вирішуються в судовому порядку.

Розділ III. ПЕРЕХІДНІ ПОЛОЖЕННЯ

1. У разі якщо межі сіл, селищ, міст не встановлені відповідно до вимог статей 174, 175 та 176 Земельного кодексу України, розмежування земель державної та комунальної власності проводиться органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування відповідно до меж, прийнятих для обліку земель у складі державного земельного кадастру.

2. Після встановлення та зміни меж сіл, селищ, міст у проекти розмежування земель державної та комунальної власності вносяться відповідні зміни за рішенням органів виконавчої влади і органів місцевого самоврядування.

3. У разі якщо межі території відповідної сільської, селищної, міської ради не встановлені відповідно до законодавства України, розмежування земель державної та комунальної власності проводиться органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування у межах їх повноважень, встановлених цим Законом, відповідно до меж, прийнятих для обліку земель у складі державного земельного кадастру.

Розділ IV. ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування.

2. Кабінету Міністрів України:

у місячний строк після набрання чинності цим Законом привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом і затвердити форму державного акта на право комунальної власності на землю;

у тримісячний строк після набрання чинності цим Законом підготувати та подати па розгляд Верховної Ради України пропозиції про внесення змін до законів України, що випливають із цього Закону.

3. Верховній Раді Автономної Республіки Крим, Раді міністрів Автономної Республіки Крим у місячний строк після набрання чинності цим Законом привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом.

Президент України
Л. КУЧМА.

м. Київ, 5 лютого 2004 року.
№ 1457-IV.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до Закону України «Про Митний тариф України»

Верховна Рада України **постановляє**:

I. Внести до Митного тарифу України, затвердженого Законом України «Про Митний тариф України» (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 24, ст. 125; Офіційний вісник України, 2001 р., № 18, ст. 781; Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 45, ст. 239; 2002 р., № 9, ст. 68, № 18—19, ст. 133, № 32, ст. 233, № 33, ст. 237; 2003 р., № 7, ст. 64, № 8—9, ст. 85, № 26, ст. 187, ст. 188, № 29, ст. 235, № 39, ст. 335; 2004 р., № 2, ст. 7, № 5, ст. 24; із змінами, внесеними законами України від 18 березня 2004 року № 1624-IV і № 1637-IV) такі зміни:

1. У розділі V:

1) цифри і слова:

«2509 00 00 00	Крейда	2	5	-»

замінити цифрами і словами:

«2509 00 00 00	Крейда	0	5	-»;

2) цифри і слова:

«2518 20 00 00	— доломіт кальцинований	2	5	-»

замінити цифрами і словами:

«2518 20 00	— доломіт кальцинований:			
2518 20 00 10	— із середнім діаметром частинок менше 0,3 мм	0	5	-
2518 20 00 90	— інший	2	5	-».

2. У розділі VI:

1) цифри і слова:

«2823 00 00 00	Оксиди титану	2	10	-»

замінити цифрами і словами:

«2823 00 00 00	Оксиди титану	0	10	-»;

2) цифри і слова:

«2917 34 00 00	— інші складні ефіри ортофталевої кислоти	10	20	-»;

замінити цифрами і словами:

«2917 34 00 00	— інші складні ефіри ортофталевої кислоти	0	20	-»;

3) цифри і слова:

«3206 11 00 00	— з вмістом не менш як 80 мас. % діоксиду титану у перерахунку на суху речовину	10	20	-»

замінити цифрами і словами:

«3206 11 00	— з вмістом не менше 80 мас. % діоксиду титану у перерахунку на суху речовину:			
3206 11 00 10	— з вмістом не менше 80 мас. %, але не більше 93 мас.% діоксиду титану у перерахунку на суху речовину	10	20	-
3206 11 00 90	— інші	0	20	-»;

4) цифри і слова:

«3206 49 90 00	—- інші	5	10	-»

замінити цифрами і словами:

«3206 49 90 00	—- інші	0	10	-»;

5) цифри і слова:

«3209 10 00 00	— на основі акрилових або вінілових полімерів	5	10	-»

замінити цифрами і словами:

«3209 10 00 00	— на основі акрилових або вінілових полімерів	0	10	-»;

6) цифри і слова:

«3215 11 00 00	— чорні	10	20	-»

замінити цифрами і словами:

«3215 11 00 00	— чорні	0	20	-»;

7) цифри і слова:

«3215 19 00 00	— інші	5	10	-»

замінити цифрами і словами:

«3215 19 00 00	— інші	0	10	-»;

8) цифри і слова:

«3824 90 95 00	— інші	5	10	-»

замінити цифрами і словами:

«3824 90 95 00	— інші	0	10	-».

3. У розділі VII:

1) цифри і слова:

«3904 10 00 00	— поліхлорвініл, не змішаний з іншими речовинами	10	20	-»

замінити цифрами і словами:

«3904 10 00	— поліхлорвініл, не змішаний з іншими речовинами:			
3904 10 00 10	— отриманий емульсійним або мікросуспензійним способом, за умови відповідності усім зазначеним нижче показникам: Константа Фікентчера 65 і більше, але не більш як 100; залишок після просіювання на ситі із сіткою № 02 не більш як 0,2 %, із сіткою № 0063 не більш як 5%; частка сульфатної золи не більш як 1,5 мас.%; вміст вологи в полімері не більш як 0,5 мас.%	0	20	-
3904 10 00 90	— інший	6,5	20	-»;

2) цифри і слова:

«3906 10 00 00	— поліметилметакрилат	2	5	-»

замінити цифрами і словами:

«3906 10 00 00	— поліметилметакрилат	0	5	-».

4. У розділі X:

1) цифри і слова:

«4810 11 99 00	— в аркушах	10	20	-
	— папір та картон для писання, друкування або інших графічних цілей, з вмістом волокна, одержаного механічним способом, понад 10 мас.% загальної маси волокна:			
4810 12 00 00	— з масою 1 $м^2$ понад 150 г	10	20	-
	- крафт-папір та картон, крім тих, які використовуються для писання, друкування або інших графічних цілей:			
4810 21 00 00	— папір крейдований легкий, так званий LWC	0	5	-
4810 29	— інші:			
	—- у рулонах:			
4810 29 11 00	— папір, який є основою для шпалер	10	20	-
4810 29 19 00	— інші	10	20	-
4810 29 90 00	— в аркушах	10	20	-»

замінити цифрами і словами:

«4810 11 99 00	— в аркушах	10	20	-
4810 12 00 00	— з масою 1 $м^2$ понад 150 г	10	20	-
	— папір та картон для писання, друкування або інших графічних цілей, з вмістом волокна, одержаного механічним способом, понад 10 мас.% загальної маси волокна:			
4810 21 00 00	— папір крейдований легкий, так званий LWC	0	5	-
4810 29	— інші:			
	— у рулонах:			
4810 29 11 00	— папір, який є основою для шпалер	0	20	-
4810 29 19 00	— інші	10	20	-
4810 29 90 00	— в аркушах	10	20	-
	— крафт-папір та картон, крім тих, які використовуються для писання, друкування або інших графічних цілей».			

II. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування.

Президент України
Л. КУЧМА.

м. Київ, 18 червня 2004 року.
№ 1820-IV.

ФАСАДИ І ЗАДВІРКИ

ЛЮДЕЙ ВИКИДАЮТЬ НА ВУЛИЦЮ

Вартість квартир у Чернівцях уже наблизилася до київських цін. Двокімнатні «хрущовки» продають по 20—25 тисяч доларів. Причини різні: близькість Європи та бізнесових шляхів, повернення емігрантів, котрі вкладають гроші в нерухомість, наявність буковинців, які потом і кров'ю заробили гроші за кордоном і теж хочуть жити по-людськи. В результаті гуртожитки в районі вулиці Чехова стали ласим шматком. Деякі з них уже скуповують (як доводить наведене звернення), викидаючи з кімнат інвалідів, дітей, пенсіонерів.

Із звернення до депутатів Чернівецької міської ради:

«Ми, мешканці гуртожитку, що на вулиці Білоусова, 15 у Чернівцях, п. п. Андрійчук, Думан, Зарицька, Звенигородська, Кіндінова, Луцюк, Субаш, Татарин, Бабин, Костенюк, які пропрацювали, а деякі з нас і сьогодні трудяться в будівельних організаціях міста, прописані (зареєстровані) і проживаємо у вказаному гуртожитку більш як десять років, просимо вас захистити наші Конституційні права з приводу виселення нас із цього гуртожитку власником гуртожитку — приватним підприємцем М.

На нашу думку, за жодної передачі власності (з 1964 по 2002 роки змінилося чотири власники гуртожитку. — Ред.) не було обумовлено долю мешканців, які в цьому гуртожитку мешкають понад десять років. Новий власник М. оперативно — протягом десяти діб — отримав у виконавчому комітеті Чернівецької міської ради дозвіл на переобладнання гуртожитку під багатоповерховий житловий будинок, майже його закінчив і виселяє нас із гуртожитку без надання іншого житла. На сьогодні в Першотравневому районному суді Чернівців уже прийнято рішення про виселення з гуртожитку п. п. Бабина та Костенюка, це рішення оскаржується в Апеляційному суді Чернівецької області. Три позовні заяви про виселення (п. п. Андрійчук, Думан, Татарин) перебувають у провадженні у Першотравневому районному суді.

Ми вважаємо, що виконавчий комітет Чернівецької міської ради своїм рішенням спровокував конфлікт між нами — мешканцями гуртожитку і новим власником. А саме: коли надавався дозвіл на реконструкцію вказаного гуртожитку, виконавчий комітет Чернівецької міської ради умисно не зобов'язав власника провести відселення нас на момент проведення реконструкції (це рішення виконкому оскаржується в Шевченківському районному суді Чернівців).

Серед нас є хворі, самотні люди, інваліди, діти, акціонери ВАТ «Чернівцібуд», тому просимо вас захистити наші Конституційні права і в зв'язку з тим, що виконавчий комітет Чернівецької міської ради дозволив робити реконструкцію гуртожитку, зобов'язати його провести наше переселення в інший гуртожиток, який належить на правах власності Чернівецькій міській раді, а також провести ці дії згідно з чинним законодавством, яке регламентує проживання в гуртожитках.

Просимо зобов'язати виконком не приймати об'єкт реконструкції в експлуатацію як багатоквартирний будинок, доки новий власник не відшкодує майном або коштами всі затрати, пов'язані з переселенням нас до іншого гуртожитку.

За дорученням мешканців — Л. ЗАРИЦЬКА,

м. Чернівці, вул. Білоусова, 15.

9 червня 2004 р.».

Нинішній власник будинку М. так прокоментував ситуацію:

— Цей будинок я на законних підставах придбав у травні 2002 року. Всі, хто в ньому на той момент мешкав, займали приміщення згідно з договорами оренди, які закінчувалися у грудні того само року. На початку січня 2003 року я уклав з усіма індивідуальні договори оренди строком на один місяць з можливістю пролонгації без заперечення сторін. У середині року в місячний термін попередив усіх мешканців, щоб вони підшуковували собі нові помешкання. Майже всі так і зробили. У решти прав власності на ці кімнати немає. Хіба я винен, що завод, де вони працювали, не надав їм квартири? Я, щоб придбати цей будинок, взяв кредит у банку. Мешканці хочуть, щоб я уклав з ними довгострокові договори оренди і надав якісь гарантії. А які гарантії вони можуть дати мені? Що платитимуть? Перший поверх я хочу залишити з кімнатами готельного типу, пропоную їм туди переселитися і платити мені за оренду. Тут уже майже завершено ремонт. Замінено вікна, санвузли, електрообладнання. Або хай купують квартири на інших поверхах, їм я продам у першу чергу. А вони продовжують жити на другому поверсі, де ремонт не робився з 1972 року, і хочуть, щоб їм ці кімнати фактично подарували. Самовільно я їх виселити не можу, тому й вирішую це питання через суд.

Ми спробували отримати пояснення в департаменті містобудування та архітектури. Архітектор Першотравневого району Наталія Допіра відповіла:

— Я — людина нова і не зовсім у курсі ситуації. Мені відомо, що там начебто все гаразд, зроблено хороший ремонт, крім другого поверху, звідки люди чомусь не хочуть переселятися. Але це майнові справи, і їх має вирішити суд.

Сергій СУЛИМА.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

Рік може бути переломним

Понад п'ять мільйонів гривень інвестувало цього року ЗАТ СГП «Цукрове» у розвиток буряківничої галузі Харківщини

«Є час розкидати каміння...»

Історичний шлях кегичівского ЗАТ СГП «Цукрове» у часовому просторі вимірюється вже 105 роками. Будував його в позаминулому столітті талановитий інженер Іванов на гроші німецького акціонерного товариства. Це, так би мовити, до питання про користь закордонних інвестицій. Завод вийшов на славу і був успішним в усі часи. Радянська влада за високі виробничі досягнення навіть нагородила його почесним ім'ям Леніна.

Утім, і в недалекому 1995 році кегичівські цукровари змогли переробити за сезон 384 тисячі тонн буряка і виробити більш як 47 тисяч тонн цукру. Таким чином було встановлено рекорд підприємства, який, напевно, ще не скоро буде побито і про який останніми роками на заводі згадували лише з сумною посмішкою.

Невідомо, як склалася б доля підприємства в новому столітті, хоча швидше за все не найкращим чином, якби його партнером не стала Агропромислова асоціація «Група компаній «Укррос». У той час, коли збанкрутілий сусідній Орельський завод взявся різати на металобрухт устаткування, СГП «Цукрове» почало тоді ще не зовсім «стандартну» кампанію авансування сільгоспвиробника цукрового буряка. Авансування велося насінними й паливно-мастильними матеріалами, добривами, засобами захисту рослин, а часто й коштами. У справу йшло все, аж до готової продукції, — аби не загубити зону бурякосіяння, не знизити до критичної межі виробництво сировини — цукрового буряка. Така допомога заводу врешті-решт і дала можливість багатьом сільгоспвиробникам у найважчі роки піднятися над здавалося б нескінченною низкою проблем, почати відновлення посівів цукрового буряка.

Нинішнього року інвестиції в розвиток сировинної бази для власного цукрового виробництва ЗАТ «Цукрове», що входить до складу Агропромислової асоціації «Група компаній «Укррос», становили більш як 5 мільйонів гривень.

— Звичайно, важко розраховувати на те, що за якихось рік—два вдасться відновити в нашій традиційній зоні заготівлі сировини колишні обсяги виробництва цукрового буряка, — каже генеральний директор ЗАТ СГП «Цукрове» Сергій Васильович В'юник, — але те, що вироблена асоціацією «Укррос» стратегія й тактика відродження і цукроваріння, і виробництва цукрового буряка відповідає сподіванням тисяч людей, котрі присвятили своє життя цій нелегкій справі, ні в кого не викликає сумніву. В останні роки ми стабілізували обсяги вирощування цукрового буряка, нині намагаємося збільшувати його виробництво. А успішний досвід російських колег, хоча б у сусідній Бєлгородській області, зайвий раз переконує в тому, що майбутнє — за індустріальним виробництвом, за утворенням великих концернів, що дасть змогу створити замкнутий цикл від вирощування буряка до остаточної його переробки.

Економічні розрахунки показують, що для того, щоб таке підприємство, як ЗАТ СГП «Цукрове», не тільки зводило кінці з кінцями, а й було рентабельним, мало прибуток для власного відтворення, для подальшого інвестування поки що слабких в економічному відношенні сільгосппідприємств, йому необхідно переробляти за сезон не менш як 200 тисяч тонн буряка. На жаль, протягом останніх двох років вдавалося одержати не більше як 140. Що ж стримує селян, чому вони не вирощують сільгосппродукцію, на яку є стійкий попит?

По-перше, цукровий буряк — культура хоча й дуже рентабельна, але в той же час досить витратна, потребує чималих вкладень, багаторазової обробки посівів. До того ж буряк важкий у збиранні, особливо якщо його виконують несвоєчасно, що характерно для багатьох збіднілих сільськогосподарських підприємств. По-друге, для всього комплексу польових робіт необхідно мати значну кількість різноманітної техніки, а її, на жаль, рік у рік на селі стає менше. По-третє, відсутня приваблива державна програма розвитку цього сектора економіки, що відчутно стимулювала б виробництво цукрового буряка в країні. А подолати всю цю купу проблем окремим комерційним структурам навряд чи під силу.

Безперечно, зіпсували прибутковий «імідж» цукрового буряка й деякі цукрові заводи, дозволяючи собі не повністю розраховуватися з селянами, а то й зовсім їх «кидати». До честі ЗАТ СГП «Цукрове» ця обставина не має ніякого відношення. Навіть у найважчі часи підприємство чесно сплачувало всі рахунки, чим, до речі, здобуло в окрузі славу надійного партнера. Цього року на його приймальні пункти надходитиме буряк з восьми районів області. Види на врожай поки що непогані, отже, 2004 рік цілком може стати переломним для діяльності ЗАТ «Цукрове».

Сьогодні на порядку денному — підготовка підприємства до чергового сезону цукроваріння. Ремонтуються, перевіряються, випробовуються на надійність агрегати, установки, ділянки. Втім, турбот з цією справою не так уже й багато. На заводі останніми роками проведено значну реконструкцію, внаслідок чого устаткування стало не тільки надійнішим, економічнішим, а й продуктивнішим. Якщо в минулому завод переробляв за добу 2300 тонн буряка, то нині цей показник зріс до 3000 тонн.

— Іноді колеги, — каже директор, — не приховують свого подиву і, сподіваюся, добрих заздрощів від того, наскільки добрий вигляд має наш завод на загальному тлі. Повірте, це дається нам нелегко, навіть при тому, що за нами така могутня асоціація, як «Укррос». А ще утримуємо на балансі дитячий садок нашого селища Чапаєве, надаємо матеріальну допомогу ветеранам, самотнім старикам. Адже будь-яка справа тільки тоді чогось варта, якщо вона приносить радість і користь людям.

Микола КОСИЙ.

Кегичівський район Харківської області.

Фото автора.

На знімку: генеральний директор Сергій В'юник і головний технолог Олена Поплавська обговорюють план ремонтних робіт.

За тисячі тонн нечистот — 78 гривень штрафу

Мешканці вулиці Надзбручанської, що в селі Сокиринці Чемеровецького району Хмельниччини, бояться... дощів. Якщо злива — до річки Збруч тече канавою гноївка з гори, де колись збудували тваринницький комплекс. Його нині використовує місцеве сільськогосподарське підприємство «Джерело». Вже двічі доводилося надзбручанцям у власних оселях плавати в смердючій воді. Потрапила вона і в криницю, якою користується вся вулиця. І, як кажуть люди, ніхто колодязь відтоді не чистив, ніхто проб не брав.

Збруч впадає у Дністер. І вода, отруєна гноєм, потрапляє не до одного водоводу.

— Підприємства скидають у річку стоки за дозволами, — каже державний інспектор Дністровської регіональної інспекції екології та природних ресурсів Анатолій Шаталюк. — От зокрема кам'янець-подільське «Теплоенерго» за 10 тисяч кубів нечистот з очисних споруд заплатило штраф... 78 гривень.

Згадане підприємство приєднало до себе водоканал, тож подає споживачу воду, яку саме і забруднило. Кам'янчани п'ють те, що тече з крана, не знаючи, що цю акву, за порадами голови Товариства подільських природоохоронців та природолюбів, відомого науковця Людмили Любінської, варто відстоювати та доочищати. Та про це населення не інформують.

Науково-дослідна лабораторія Національного природного парку «Подільські Товтри» постійно б'є на сполох з приводу неймовірно забрудненої притоки Смотрича Діброухи. Відходи виробництва Довжоцького спиртозаводу, сміття і відходи життєдіяльності людей потрапляють у річку Смотрич, а звідти знов-таки до Дністра.

Але реально вплинути на стан забруднення річок Національний парк не може, бо не має повноважень. А ще великий камінь спотикання — відомчий поділ сфер впливу. Ті само спостереження на Дністрі веде Новодністровський гідровузол. Держава двічі, а то й тричі, платить за ту саму роботу, між моніторами існує неузгодженість дій та висновків.

Кожен вирив свою ямку і не бачить, що діється довкола, — кажуть науковці парку.

Велика проблема ще й в тому, що люди нищать ідеальні природні фільтри — первозданні природні ландшафти. Розораність земель у басейнах річок сягнула 80%, росте тенденція забудови у водоохоронних зонах і прибережних захисних смугах. Зникло 80% рослин-очисників. «Прислужилися» цьому і необдумане створення Дністровського водосховища, і згубна традиція виривати, викопувати ці рослини з корінням для продажу на релігійні свята. Отак самі собі творимо біду, заробляючи гріхи перед природою.

Добра новина

Товариство подільських природоохоронців та природолюбів, науковці Національного природного парку «Подільські Товтри» залучили до контролю за станом річок, криниць та джерел учнів Староушицької школи та місцеву громаду.

Проблему коментує завідувач кафедри екології Подільської державної аграрно-технічної академії Василь Гищук:

— Одного разу забруднивши акву віту, живою її вдруге не зробиш. Донедавна Дністер вважали найчистішою річкою Європи. А тепер весь його стік переробляється — у сільськогосподарському, промисловому, комунальному режимі. Очистка річкової води для споживання людьми на сьогодні ще надто примітивна. Бо ми можемо довести до норми прозорість питної води, бактеріологічний стан (застосовуючи дуже шкідливий засіб хлорування). Але чи здатні провести мікроочистку? Останніми роками в Дністрі побільшало в кілька разів кадмію, а також заліза, важких металів.

Нам, як і киянам, треба збільшити кількість артезіанських свердловин, яких маємо нині 22, будувати бювети.

Віра ШПИЛЬОВА.

Хмельницька область.

На знімку: отруйний струмок у Сокиринцях за крок до Збруча.

Фото автора.

СУСПІЛЬСТВО

Два дні над Співочим полем стояв медовий аромат лип і рідкісних мелодій

(Початок на 1-й стор.).

Дівчата, за висловом однієї з них, намагалися опанувати «складніший від комп'ютера» ткацький верстат, було представлено чимало інших ремесел і промислів. Одне слово, це треба було бачити.

Та навіть якщо ви побували у «Країні мрій», побачити геть усе було неможливо, адже фольклорне дійство водночас розгорталося на семи майданчиках. Як тут встигнути, коли на головній сцені виступає ансамбль «Марі Папаш» з Республіки Марі Ел, на сцені «Під стінами Лаври» — жіночий квартет з Польщі «Z drogi», на «зеленій галявині» — литовські хлопці з ансамблю «Intakas» співають «про важку долю невістки, але яка знає, що краще бути заміжньою, аніж залишитися в дівках» та водять «Танок ведмедя», Едуард Драч на «Кобзарській сцені» виконує жартівливу думу про козацький штурм Дюнкерка та про шампанське від мушкетерів короля, у майстерні танців всі охочі беруть майстер-клас із давніх українських танців Тараса Компаніченка, котрий грає на всьому, з чого можна видобути хоч якийсь звук. А ще ж був майданчик, де кожна дитина могла відкрити для себе власну творчу натуру — тут і ліплення з глини, і власноруч виготовлення іграшок, і розучування ігор та танців, і малювання, з котрого під кінець фестивалю «вималювалася» дитяча газета.

Як і чому виникла ідея цього фестивалю? Ініціатор фестивалю Олег Скрипка пояснює це одвічним прагненням людства зрозуміти, як жили предки, їхні закони життя і смерті, почуття і пристрасті. Відповіді на ці запитання заховано у піснях, переказах, казках і танцях, тому важливо не дати їм перетворитися у покриті віковічним пилом музейні «експонати». А у спільній преамбулі фестивалю до виступів усіх гуртів зазначається, що наприкінці 70-х років минулого століття Україна майже не дихала, скнючи у глухому куті імперської культури. Саме тоді зародився рух автентичного співу — правдивого відтворення співочих традицій народу, яким вдалося вижити під «натиском цивілізації». І в цьому є щось незбагненне, адже «сільським» виконавцям, незважаючи на постійне «ходіння по муках», вдалося зберегти неймовірне тепло, глибоко зворушливу дитинну мудрість та справжність відчуттів: під час фестивалю можна було переконатися, що вони не просто співають — вони наче проживають кожну пісню. І це не залежить від країни: шотландка Ізабель МакАкіл «проживала» свої пісні так само, як і виконавиці із рівненського хору «Троян».

Під вечір головне фестивальне дійство переносилося на головну сцену — у суботу вечірнє дійство розпочалося із виступу Ніни Матвієнко, котра на пару з Олегом Скрипкою виконали купальські пісні. Далі дуже добрий настрій вдячним глядачам, котрі також творили своє власне фольклорне дійство, дарували київська група «Карпатіянь», «Spontaani Vire» з Фінляндії, «Cankisou» з Чехії і «Здоб ши Здуб» з Молдови. Як сказав після виступу один із чеських музикантів, у них також проводиться чимало етно-фестивалів, але вони сьогодні часто позначені «маркетингово-відпочивальними» впливами, тоді як «Країна мрій» — це живе і спонтанне дійство. А завершилася мандрівка у прекрасну країну виступами білоруської групи «Палац», віртуозним шоу за участю кримчанина Енвера Ізмайлова та «дикими танцями» під київські «Мандри» і «ВВ». Хоча ні, не завершилася. Після дводенного пісенного «вибуху» ніхто не хотів повертатися до буденних справ і поступово музиканти перемістилися на подвір'я «Музею Івана Гончара», де спонтанно утворилися змішані, міжетнічні гурти — пісня знову оповила і Дніпро, і кручі.

Фестивалили Сергій ЛАВРЕНЮК і Анастасія СИРОТКІНА (фото).

НАВКОЛОЕКОЛО

Пухнаста чарівність

Цей звірок — улюбленець дорослих і дітей. Хто стримається, щоб не простягнути йому руку з горішками чи насіннячком? У казках білка ласує переважно золотими горішками. Але в житті усеїдна — в раціоні не тільки рослинна їжа, а й нерідко і пташенята з гнізд пернатого дріб'язку. Через це все дрібне птаство не любить її і за першої нагоди «лає». Втім, білку це не бентежить. Сховавшись серед густих галузок, вона спокійно дивиться на обурених пташок. Однак птахи побільше (стерв'ятник чи куниця) не проти полювання на звірка. Почувши небезпеку, білка швидко тікає, але в безвихідному становищі не губиться. Коли відступати вже ні-

коли, звірок починає «лаятися» — сердито цокає на переслідувача. У цей момент страшнішого звіра справді важко уявити.

Білка — типово лісовий мешканець, але поступово звикла жити поруч з людьми, як і деякі її лісові сусіди. Тепер вони освоїлися в парках і стали «міськими». Багато хто із задоволенням бере у квартиру маленьке білчення. Попри те, що гризун не збирається змінювати свої звички на догоду людині і обов'язково поточить зубки об улюблені меблі. А коли настрій, може і за палець хапнути. Мої знайомі шість років намагалися перевиховати пухнастика. Та, здавшись, випустили в парк. І треба було бачити, наскільки повеселішав звірок, а руденька шубка в природному інтер'єрі стала набагато симпатичнішою.

Сергій ГЛАДКЕВИЧ.
Фото автора.

Пам'ятник Калнишевському за Полярним колом

«Попіл мертвих не знає захисників, крім нашої совісті»
(Микола КАРАМЗІН)

Наш власний кореспондент у Запорізькій області в складі делегації представників від ВАТ «Мотор-Січ», народних депутатів України, козаків, учених, журналістів побував на Соловецьких островах ***(на знімку).***

Мета поїздки — відкриття пам'ятника великому представникові українського народу Петрові Калнишевському, поставленого в Соловецькому монастирі з ініціативи запорізьких моторобудівників.

Перші 150 років свого існування монастир був дерев'яний. Тільки в 16 столітті ченці побудували кам'яний храм, келії і розпочали знамениту Соловецьку фортецю, унікальну тим, що збудована з льодовикового каміння. Причому жоден камінь штучно не оброблявся.

Монастир закрили в 1920 році за вказівкою Леніна й перетворили на Соловецький табір особливого призначення (російською скорочено СЛОН). Через табір пройшло не менш як 400 тис. в'язнів, з яких майже 60 тис. страчені і залишилися в соловецькій землі назавжди.

Табір на Соловках закрили в 1939 році. Сьогодні Соловецький монастир підпорядкований безпосередньо Патріархові Російської православної церкви. Тут знову відновилося чернече життя, відкрилися туристські маршрути.

Особливі сторінки історії монастиря пов'язані з перебуванням тут у майже чвертьстолітньому ув'язненні останнього кошового отамана Запорозької Січі Петра Калнишевського. Коли прийшла звістка про його помилування, він не схотів залишати тиху обитель, прийняв постриг і зостався в чернецтві. Помер Петро Калнишевський у віці 113 років. У монастирі збереглися похмура порохова яма, де чимало років провів отаман, і надгробок. На жаль, сама могила Петра Калнишевського невідома.

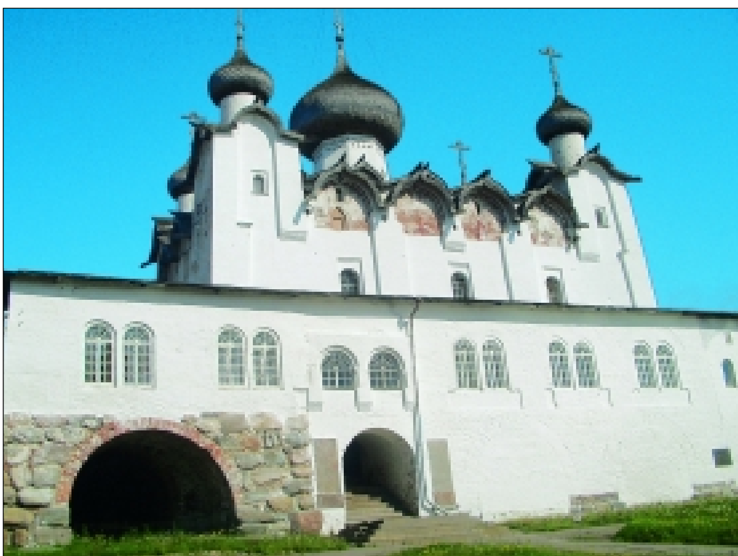
Завдяки запорізьким моторобудівникам про громадянський подвиг Петра Калнишевського довідаються туристи з багатьох країн світу, що приїжджають на Соловки.

Після церемонії відкриття пам'ятника я поцікавився в голови правління ВАТ «Мотор-Січ» В'ячеслава Богуслаєва, як виникла ідея його створення: адже одна справа поставити його десь в Україні і зовсім інша — в буквальному значенні слова на краю землі, на Соловках.

— 2003 рік був оголошений в Україні роком Петра Калнишевського. Але крім слів про спонсорство, духовне відродження, нічого реального для увічнення його пам'яті не зроблено. Ми разом з народними депутатами України від Запорізької області взяли ініціативу в свої руки.

І от — результат.

Олександр ВОРОТІЛОВ.
Фото автора.

У монастирі збереглися похмура порохова яма, де чимало років провів отаман, і надгробок

Армія втратила офіцера — світ надбав бджоляра

Поручик Петро Прокопович — автор геніального винаходу: рамкового вулика

«...Що може бути цнотливіше з всіх промислів наших пасіки?»

Тарас ШЕВЧЕНКО.

НЕВІДОМІ СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

В останні дні травня 1843 року Тарас Шевченко, щойно прибувши з Петербурга до України, заїхав погостювати у село Пальчики (Чернігівщина) до Петра Івановича Прокоповича, людини, якій увесь світ вдячний за винахід, без якого сьогодні важко уявити одну із галузей сільськогосподарського виробництва —бджільництво.

Петро Прокопович 1814 року винайшов рамковий вулик, першим у світі одержав чистий стільниковий мед без розплоду і попереднього знищення бджіл. Відійшли у минуле бортівки, колоди, дупла, з яких у малих дозах добували мед. Прокопович поставив виробництво меду на промислову основу. Він створив і очолював (1828—1850 рр.) першу в Російській імперії школу бджільництва, яка пізніше переросла у дослідну станцію.

Тарас Шевченко першим із художників побачив справжній вулик і написав картину «На пасіці». Пізніше мистецтвознавці віднесуть полотно до рівня найвищих здобутків українського побутового жанру першої половини XIX століття. Ім'я винахідника Тарас Григорович увічнив не тільки на полотні. У повісті «Близнецы», написаній у солдатській неволі, він назвав Прокоповича «славним бджолярем».

Живильний нектар Чорного лісу

...Своє коріння рід Прокоповичів веде з кінця XVII століття, коли його уславив знаменитий церковний і громадський діяч, письменник і вчений Феофан Прокопович.

Його називали найвизначнішим ученим-енциклопедистом тогочасної України, що знався на теології, філософії, літературі, історії, математиці, астрономії. Дорогою свого пращура пішов і Петро. Народився він 10 липня (н. с.) 1775 року у селі Митченки (тепер Бахмацького району Чернігівської області). Вищу освіту Петро здобув у знаменитій Київській академії, ректором якої свого часу був Феофан Прокопович. Слухачі академії здобували різнобічні знання з історії, географії, математики, вивчали вісім мов, а також піїтику, риторику та діалектику.

Петро Прокопович, закінчивши курс навчання, вирішив застосувати знання на терені військової служби. 1794 року він став офіцером Бузького козацького полку, брав участь у російсько-турецьких війнах. У 1798 році полк було розформовано, козаків переведено на становище державних селян. Петро Прокопович у чині поручика подав у відставку. Саме тоді стався випадок, після якого російська армія втратила бойового офіцера, а бджолярі усього світу одержали для своїх пасік вулики...

Під час розформування полку Прокопович перебував у поселенні Михайлівка (нині Єлизаветградка, на Кіровоградщині). Місцевість ця прилягала до великого лісового масиву, що складався із Чорного, Нерубайського, Чутинського лісів і мав одну назву — Чорний ліс. Це унікальне творіння природи має

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

багатовікову історію, оповиту легендами, оспівану у піснях, рясно всіяну таємницями, що не розгадані й дотепер. У XVI—XVIII століттях на галявинах лісу виникали хутірки. Поселенці займалися переважно мисливством, примітивним землеробством, скотарством, випалюванням цінного на той час поташу.

Мед вважався ознакою багатства

Якось козак Миргородського полку Онисько Шульгань, придбавши біля Чорного лісу шматок землі для ведення господарства, виявив у стовбурах велетенських дубів дупла з медом. Розуміючись на бортництві, Шульгань дуже швидко обладнав власну пасіку з кількома десятками колод. Добутий мед метикуватий бджоляр перетворив на предмет торгівлі і мав від цього значний зиск.

У середині 40-х років XVII століття, коли Богдан Хмельницький розширював свої землеволодіння на південь від Чигирина, він приєднав наділи Шульганя разом із пасікою до своїх земель. Так року 1648-го у Чорному лісі засновано першу пасіку гетьмана України.

Бджолярство було певною господарсько-промисловою галуззю у запорозьких козаків. Багато козацьких пасік знаходилося в Чорному лісі. Із бджолярства козаки мали потрійну вигоду: соти вживали в їжу, з меду готували напої, а з воску робили свічки і для січової церкви, і для монастирських та парафіяльних церков. Слідом за Хмельницьким у Чорному лісі розмістив свою пасіку кошовий отаман Іван Сірко (близько 1660 р.). Загалом, згідно з «Реєстром пасік у лісах Чорному і Чуті, доданому до опису прав на задніпрські грунти Миргородського полку 1774 року», у Чорному лісі розміщувалося двадцять пасік. Крім названих, були там пасіки лубенського полковника Петра Апостола, генерального бунчужного Якова Лизогуба.

«Реєстр...» також повідомляє, що у Чуті було розміщено пасіки Івана Уса із Золотоноші. Це той самий Ус (Вус), який у 30-ті роки XVIII століття заснував на річці Бешці зимівник Усівку, перейменований пізніше на честь улюбленого онука Катерини II, майбутнього імператора Росії Олександра II в Олександрію. Мав пасіку у Чуті полковник Миргородського полку Василь Капніст. Йому, до речі, належало багато земель на території сучасного Світловодського району Кіровоградської області. З давніх часів заснував пасіку у цих краях Семен Климовський, музика і поет, автор всесвітньо відомої пісні «Їхав козак за Дунай». Розводив бджіл у Чуті прилуцький полковник Павло Галаган. А всього у Чутинському лісі розміщувалося сімнадцять пасік, що належали козацькій старшині.

Наш — найсмачніший

...Поручик Петро Прокопович, роздумуючи про подальше життя, вийшов на одну із мальовничих лісових галявин. Його увагу привернули колоди, над якими кружляли бджоли. Звичайно, Петру Івановичу, як людині глибоких знань, було добре відоме бортництво, він знав, якою ціною добувається мед. Найбільше вражало те, що для добування ложки меду треба було вбивати сотні корисних комах. І Прокопович приймає остаточне рішення: подає у відставку і повертається на рідну Чернігівщину, поселяється на хуторі Пальчики. Тут і робить, здавалося б, простий, та насправді геніальний винахід — рамковий вулик. Мине зовсім небагато часу, і відкриття українського вченого стане відомим у всьому світі.

За даними статистики, в Україні щороку виробляється близько 15 тисяч тонн меду. Бджільництво найбільш розвинуте в Лісостепу та Степу. Кіровоградська земля особливо сприятлива для бджільництва. Тут росте велика кількість рослин-медоносів, надто таких, як синюха блакитнолиста — нині дуже рідкісна. Бджоли літають збирати нектар її квіток за п'ять—десять кілометрів. Мед синюхи — цілющий, смачний.

Про це знали далеко за межами України. Свого часу на Київському вокзалі в Москві висіла величезна карта з позначками найкращих медоносних місцевостей України. Кіровоградську область на ній було окреслено жирною лінією. Наш мед розкуповувався вмить.

Ось така висока марка меду Чорного лісу.

Юрій МАТІВОС,
заслужений журналіст України.
Кіровоградська область.

Забив цвях у голову... щоб повернутися до нормального життя?

У селі Максим Козелецького району стався унікальний неординарний випадок. Мешканець населеного пункту Володимир Червенко у травні цього року забив собі у голову 75-міліметрового цвяха і... вижив! Майже два тижні він мав у голові смертельний метал!

Погодьмося: наважитися на такий вчинок — це насамперед виклик собі, а не людям. Вирішив позбавити себе життя у такий жорстокий спосіб?

...У селі Максим я довідався, що після успішної операції в обласній лікарні Володимир Червенко додому не повертався. Де ж він подівся? Сусіди давали різні адреси.

Дізнався від них про не надто привабливе буття 35-річного односельця. Після армії працював у Броварах, одружився. А потім те-се, розлучився, і з 1994 року у селі, у діда, де нема роботи, а основний приробіток — «полюддя», могоричі. Розпився Володимир.

— Життя в нас нелегке, без випивки не обійдешся, —каже його друг Гришко Цаленко, у якого й самого свіжо-розбита скроня із зашитою нитками багряною шкірою (оборонявся від крадіїв. — **Авт.**). — А тут у Володі помер дід. У лютому поховали. Ну, Володя і зовсім здав... За могорич польський сервант віддав! Усе за горілку роздав. Одна табуретка та лежак у хаті. Почалися йому всякі дурниці ввижатися...

З Г. Цаленком відвідали добротну садибу, яка залишилася у спадок В. Червенку. Подвір'я заростає бур'яном. Хазяїн зняв шифер із сарайчика... Либонь, теж за могорич. Можливо, це й призвело до моторошного дійства.

Бабуся Ганна Дуля — родичка Володі. Живе неподалік.

— Я почула, що племінник мого чоловіка лежить хворий у хаті, — розповідає жінка. — Пішла до нього. Запитую: «Володю, що тобі болить?» А він мені: «Я гвіздок забив собі у голову. Мені аби вмерти швидше». Так жалко його! І що та горілка з людьми робить!

Родичі викликали батька з смт Десна. Він і доставив хворого в Чернігів. Ніхто Володимиру не повірив. Думали, заговорюється. Та рентгенівський знімок показав, що він казав правду. Лікарі жахнулася: великий цвях викликав вторинний гнійний менінгоенцефаліт, абсцес правої лобної долі півкулі головного мозку. І все-таки практично з того світу пацієнта у нейрохірургічному відділенні Чернігівської обласної лікарні хірурги Олександр Гребенюк та Олександр Ісаєв 28 травня повернули до життя. За годину і 15 хвилин цвях «дістали» з голови. Була ще повторна операція 9 червня. Глибоку рану додатково профілактично прочистили від залишків гною. Володимир таки справді в сорочці народився. Для когось удар у вилицю стає смертельним, а він, стоячи перед дзеркалом, забив дюбеля між півкулі головного мозку, не пошкодивши його!

Пошуки Володимира привели мене у приміське село Халявина, до Чернігівської обласної психо-неврологічної лікарні, де він проходить курс реабілітації. Виглядає прооперований здоровим. Рана посередині голови затяглася, але не заростає волоссям. Володимир дав письмову згоду на розмову зі мною.

— Як самопочуття? — запитую.

— Добре.

— Голова не болить?

— Ні.

— Пам'ять не порушилась?

— Я на п'ятий день після операції прийшов до тями. Родичів пам'ятаю, все інше... От тільки як дюбель заганяв у голову — не можу згадати.

Завідувач відділення №1 Чернігівської обласної психо-неврологічної лікарні кандидат медичних наук Михайло Пустовойт, який був присутній при розмові, додав:

— Він забив у голову цвяха не тому, що був п'яний, а через алкогольний психоз, хворобу, яку ще називають білою гарячкою. Людина втрачає почуття реальності. Їй чуються якісь голоси. І вони можуть дати будь-які накази.

Михайло Кузьмич запитав свого підопічного:

— Ти ж у нас торік уже лікувався. Що тоді тобі ввижалося?

— Я побив стелю. Бо вночі здавалося, що на горищі хтось є, мені чулись якісь голоси.

Дізнаюся, що курс реабілітації хворого триватиме два місяці. Далі його життя знову залежатиме від нього самого. Якщо не перестане піддаватися згубній звичці, трагічний наслідок не забариться.

Володимир написав мені на клаптику паперу: «Я постараюсь після операції і лікування в лікарні почати нове життя, вести здоровий спосіб життя. 5.07.04» і підписався. Що ж, можливо, той моторошний цвях все-таки треба було забити, щоб почати життя по-новому? Будемо сподіватися, що, мабуть, і диво спасіння — не випадковість: небеса дають іще один шанс людині стати людиною...

Сергій ПАВЛЕНКО.
Чернігівська область.

На знімку: рентгенівський знімок черепа Володимира; завідувач відділення №1 Чернігівської обласної психо-неврологічної лікарні кандидат медичних наук Михайло Пустовойт розглядає результати комп'ютерної томографії з показанням цвяха.

Фото автора.

ДАЛІ БУДЕ

Мал. Михайла САЧКА.

Від ведучої

Тільки вдома, у мами, я сплю так міцно, як ніде й ніколи — там кудись зникають усі клопоти й тривоги. Сьогодні наша сторінка буде домашньою: теплою, сповненою гарних спогадів. Вона — про речі, які ми знаємо й любимо. Адже про них можна згадувати часто. Як про шкільні бешкети, з яких сміються колишні випускники, збираючись улітку через десятки років після закінчення школи.

Ірина БУЛАНЕНКО.

Вам артистка не потрібна?

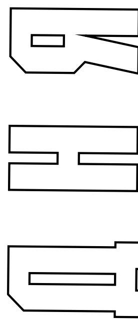
ОТАКОЇ!

Ні, Муська не артистка. У всякому разі, в цирку у Куклачова не служила, і артистичний майстерності її ніхто не вчив. Але вона вирізняється на тлі своїх численних побратимів у рибних рядах знаменитого севастопольського ринку на 5-му кілометрі. Якби не її класична стійка, я б кицьку просто не помітила. Але пройшло хвилин 15—20, поки я вибирала і купувала рибні делікатеси. А вона все ще стояла, не видаючи жодного звуку — торговців рибою дуже дратує нескінченне нявкання кішок-жебраків. Муська це чітко засвоїла і просто робить куклачовську стійку. І ніколи не залишається без нагороди це розумне диво природи.

Світлана КАЛИНОВСЬКА.
Фото автора.

Цього дня

■ 1722 р. Помер гетьман Лівобережної України Іван Скоропадський. ■ 1789 р. Штурмом фортеці-тюрми Бастілії розпочалась Велика Французька революція. Нині — національне свято Франції. ■ 1834 р. У Харкові народився Микола Корф, педагог і діяч народної освіти. ■ 1941 р. На березі Дніпра, під Оршею, радянські війська вперше застосували ракетний міномет «Катюша». ■ 1967 р. У Стокгольмі прийнято конвенцію про створення Всесвітньої організації інтелектуальної власності. ■ 1995 р. Помер Олесь Гончар.

ВІДПОЧИНОК

А у п'ятницю ввечері...

Літо. Липень. Спека. Час відпусток і бажань. Дороги, які ведуть до відпочинку — різні. Моря і гори, озера і туристські стежки, риболовля і заготівля запасів на зиму. Кожен вибирає по собі...

Тим, хто так і не зміг потрапити на морський берег чи з рюкзаком пройти гірськими стежками, не варто засмучуватися. Завжди є вихід із ситуації.

Починаючи з вечора п'ятниці і аж до вечора неділі тягнуться люди до прохолоди. Річка. І тут починається найцікавіше.

Випадково зустрівшись на березі, стомлені й зморені трудовим тижнем, починають грати в справді народну гру — футбол. Діти і жінки, молоді і не дуже, усіх захоплює азарт перемоги. І хоча в таких випадках кажуть: «Перемогла дружба», квіти одержують переможці.

Лариса СЕВЕРЕНЧУК.
Фото автора.

Оселя отця Вербицького

Наступного року громадськість відзначатиме 190-річчя від дня народження автора мелодії національного і державного гімну «Ще не вмерла Україна...». Михайла Вербицького. А 140 років тому пісня пролунала вперше.

Фото автора.

У рамках підготовки до ювілею за ініціативи Львівської облдержадміністрації, науково-культурних товариств Галичини, за сприяння органів влади Підкарпатського воєводства Республіки Польща розпочато комплекс будівельних робіт на могилі видатного патріота, священика і композитора. Він похований у селі Млини Ярославського повіту. Саме там буде споруджено каплицю-пантеон **(на знімку)** за проектом львівського архітектора Івана Коваленка. Інженерно-проектні роботи виконали польські фахівці.

Голова Львівської облдержадміністрації Олександр Сендега звернувся до краян: «Ця будова є справою нашої національної гідності та честі. Настав час повернути данину пам'яті й гідної пошани великому українцю, чия безсмертна музика змушує хвилюватися мільйони українських сердець. Кому, як не нам, учасникам процесу політичного, соціально-економічного і духовного відродження України слід долучитися до спорудження пам'ятної каплиці отцю Михайлові Вербицькому та її відкриття до Дня незалежності України 24 серпня 2004 року. Нехай пам'ять про славетного українця, котрий прожив усе своє життя із щирою любов'ю до рідної землі, згуртовує нас навколо доброї справи, в якій кожний відчує свою особисту причетність...»

Доброчинні внески надходять на спецрахунок Львівської обласної організації Українського товариства охорони пам'яток історії та культури.

140 років тому вперше пролунала пісня, якій судилося стати гімном. Автором вірша, написаного в серпні 1862 року, був 23-річний Павло Чубинський, уродженець Київщини. А через два роки мелодію на ці слова написав священик Млинівської греко-католицької церкви отець Михайло Вербицький. Доля обох авторів у тодішній, розділеній між двома імперіями Україні, складалася драматично. Багато років імена авторів пісні-гімну замовчували. Їхні могили були занедбані.

Лише 1934 року на кошти одноосельців та студентського товариства «Боян» поставлено невеликий пам'ятник на могилі Михайла Вербицького. 1995 року його було реставровано. Нині могилу доглядають активісти товариства «Надсяння» зі Львова, а також українська громада Перемишля.

В інтер'єрі каплиці-пантеону буде використано ілюстрації, що відображають життя і діяльність Михайла Вербицького. Фасад прикрашатиме мідна ліра із гербом України. Першими меценатами майбутнього пам'ятника стали банки Львівщини. Збір доброчинних внесків триває.

Оксана ТЕЛЕНЧІ.

Львів.

ЗАХОПЛЕННЯ

Козак до пива та мури з тіста

Бере жінка дві мірки борошна та мірку солі, додає води і місить тісто. З того може бути що заманеться. Квітка, дерево, коник вороний чи буланий. І навіть козак — солоний на смак. Отже — до пива? В усякому разі, виріб у принципі їстівний, хоч і неймовірно солоний.

Фото автора.

Колись навіть малята тягнулися до тіста, як мати місила діжу. Власноруч ліпити — то ж бо свята справа. Цей скульптурний наїв живе століттями. У Кам'янець-Подільському центрі дитячої творчості на Хмельниччині є гурток, де вчаться на «тістоскульпторів». Очолює його Наталя Колендзян. Та й у інших куточках країни це мистецтво так прижилося, що його прихильники влаштовують виставки вже в столиці. До речі, юні кам'янецькі майстри нинішньої весни з всеукраїнського конкурсу української іграшки привезли диплом лауреата.

А от інженер із Кам'янця-Подільського Валентина Каленська працювала на відповідальних посадах. Часом після важкого дня, особливо як була керівником ЖЕКу, душа потребувала віддушини. І якось сама собою прийшла тістопластика. Нині у квартирі пані Валентини, як у майстерні, — цілі панно. Хати під солом'яними дахами, вітряки, квітучі вишні. Гарно вдаються майстрині квіти. Стала безробітною — теж творчість порятувала, «підкинула» шматок хліба. Хоч роботи так важко відпускати з рук. Особливо ці, останні, з нібе живими вежами та мурами рідного Кам'янця. Їй і не вірять, що вони з простого тіста зроблені.

Віра ШПИЛЬОВА.

Хмельницька область.

На знімку: Валентина Каленська демонструє свої «мури».

«Люблю повертатися додому»

Киянка здобула друге місце на конкурсі «Міс бікіні світу»

ХАРАКТЕРИ

За цю корону на Мальті змагалися 42 красуні з різних куточків планети. Україну представляла 22-річна студентка Києво-Могилянської академії, журналістка Марися Горобець. І хоча у модельному бізнесі вона лише рік, у її активі вже є титул «Європейська модель-2003»(Перу) та вихід у фінал конкурсу «Міс туризм світу-2003» (Венесуела).

Багато дівчат мріють бути моделями. Що їх приваблює? Успіх? Гроші? Відчуття довершеності? Якщо довершеності — то в чому? І якщо ти модель — то модель чого саме? Що чи кого представляєш — лише себе чи і свою країну? І як це відбувається?

— Уникнути публічності, працюючи журналістом, практично неможливо: нас постійно оцінюють, на нас звертають увагу. А тим більше з такою спеціалізацією, як у мене: туризм, краса, мода... Писала собі натхненно, коли раптом: «Марисю, а чому б тобі самій не подефілювати?!» Я й пішла — спочатку українським подіумом, а далі вже світовими, беручи участь у конкурсах краси. Серед останніх — «Міс бікіні світу-2004», де головне — ідеальність пропорцій тіла. Міжнародне журі оцінювало нас не лише в бікіні: був вихід у національних костюмах, спортивному одязі, вечірніх сукнях... Між іншим, національний костюм мені шили не в Парижі, а в Білій Церкві — у салоні «Exclusive. M. Milto». В Україні він уже має два гран-прі за костюм «Українська несподіванка», який пощастило демонструвати мені... Цей образ близький моєму серцю, прагну донести його й до інших. І це вдалося: два титули («Міс фотогенічність» і «Перша віце-міс») із шести офіційних!

— Чому ти не пішла одразу в моделі, а вирішила писати?

— Перші зйомки в образі україночки відбулися, коли мені було 12 років. Виконав їх відомий український фотограф Ігор Гайдай. Після того була перерва аж на вісім років, почався пошук самої себе. Перший матеріал я написала в 16 років. Стосувався він... моделей. І тоді я для себе вирішила: створити красивий образ порівняно просто, тим паче за наявності сучасних технологій. Я визначила собі мету — стати цікавою особистістю, постійно вдосконалюватися, щоб мене сприймали не просто як гарну ляльку, а як гармонійну, впевнену людину. Однією красою сьогодні мало кого здивуєш...

— Модельний бізнес не заважає роботі журналіста?

— Навпаки, мені допомагає. На конкурсах важливо вміти виявити себе не лише зовнішньо, а й внутрішньо. Знання мов (володію англійською, іспанською), поінформованість, дипломатичність — те, без чого важко й перемогти на конкурсах краси, і досягти успіху на журналістській ниві.

— Як сприймають іноземці українську красу?

— Коли подорожую, мене спочатку вважають італійкою чи іспанкою. А я на те одразу ж: «Я — стовідсоткова українка!». І тому цю конкурси краси для мене — це насамперед місія: створити позитивний імідж нашій країні, представити її привабливою і вільною від стереотипів.

— А чи правда, що на конкурсах краси часто конкурентки дошкуляють одна одній?

— Це ви про підпиляний каблук? Мені на такі випадки не «щастило». На конкурсах і в житті, дякувати Богові, мені трапляються лише хороші люди. А про те, що таке буває, я чула і навіть маю своє бачення цієї проблеми: просто так нічого не буває — це або відплата, або випробування для конкурсантки.

— Чи маєш ти велику мету?

— Маю, але її «величність» складається з великої кількості маленьких мрій. Я не намагаюся визначити вершину свого Олімпу. Для мене головне — рухатися вперед, не зупиняючись.

— Що найбільше любиш у подорожах?

— Повернення додому...

Записала Ірина ЦУШКО.

Голос України

Редактор номера Віталій ЖЕЖЕРА.

Редколегія: Леонід БРОВЧЕНКО, Анатолій ГОРЛОВ, Сергій ДЕМСЬКИЙ, Віталій ЖЕЖЕРА, Іван ІЛЛЯШ, Світлана ПИСАРЕНКО, Віталій СУДДЯ.

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

Передплата на газету «Голос України» (on-line) за адресою: www.dnepropochta.dp.ua; www.presa.ua

▸ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
Ⓟ Платні матеріали.
▸ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
▸ Рукописів не повертаємо.
▸ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
▸ При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.
Передплатні індекси: для фізичних осіб — 40224, для підприємств і організацій — 60955.
Передплатна ціна: для фізичних осіб — 3,30 грн., для підприємств і організацій — 6,00 грн. на місяць. Ціна в роздрібній мережі — договірна.
Загальний тираж 159037.
Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»
Зам. 3011127. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»

Газета виходить з 1 січня 1991 року.
Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.
ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 454-84-92; телефакс — 234-72-54; відділ реклами — 449-72-53, 454-81-34, 454-81-44; телефакс — 449-85-62.
E-mail: mail@golos.com.ua — загальний
reklama@golos.com.ua — відділ реклами
let@golos.com.ua — відділ листів
foto@golos.com.ua — відділ ілюстрацій
Internet: http://uamedia.visti.net/golos

